

Daniëlle (35) liet op haar 21e haar borsten vergroten. Maar een half jaar na de ingreep werd ze plotseling ziek. Zo ziek dat ze amper nog kon lopen. Uiteindelijk ontdekte Daniëlle dat dit door haar borstimplantaten kwam.

TEKST RENÉE BROUWER

“EIGENLIJK HAD IK best mooie borsten van mezelf. Ze waren klein, een cup A, maar ze hadden wel de juiste rondingen. Omdat ik ze graag iets groter wilde,

begon ik op mijn achttiende over een borstvergroting. Mijn moeder begreep daar niks van. Ze vond me mooi zoals ik was en zei dat ze niet achter een operatie stond. Natuurlijk vond ik dat jammer, maar ik dacht ook: het is mijn lichaam en ik ben meerderjarig, dus ik bepaal het zelf wel. Daarom ging ik op onderzoek uit. Ik las alles wat ik kon vinden over borstvergrotingen en checkte ook wat de eventuele risico's konden zijn. Zo kwam ik erachter dat het beter was om tot je 21e te wachten, omdat je lichaam tot die tijd nog kan groeien. Ook stuitte ik op veel verhalen over de gevaren van PIP-implantaten. Deze vloeibare siliconen bleken erg gevaarlijk te zijn, omdat ze in het lichaam konden gaan lekken. In ieder geval geen PIP-siliconen voor mij, dacht ik nog.”

Jetsetters

“Op mijn 21e maakte ik een afspraak bij een plastisch chirurg. Ik vond hem via een collega van de sportschool waar ik

werkte. Zij had haar borsten ook laten vergroten en was erg tevreden over haar arts, dus hij leek me perfect voor mijn operatie. Een beetje zenuwachtig meldde ik me op de afgesproken dag bij de kliniek. Ik was alleen en had geen idee wat ik kon verwachten. Toen de chirurg me meenam naar zijn kamer, vroeg hij al snel of ik mijn shirt en mijn beha wilde uitdoen. Daarna begon hij te voelen en op mijn borsten te tekenen. ‘Jouw tepels kloppen niet’, zei hij zakelijk. ‘Ze staan te veel naar beneden. En je rechterborst is groter dan de linker. Maar geen probleem, dat kunnen we met de ingreep allemaal verhelpen.’ Verward keek ik hem aan. Wat was er mis met mijn tepels? En hoezo waren mijn borsten niet gelijk? Dat

had ik nog nooit eerder gemerkt, maar toen hij het zei, viel het me inderdaad opeens op. Ik werd er meteen onzeker van. Ondertussen vervolgde de chirurg het gesprek, of beter gezegd: zijn praatje. Zo zei hij dat hij dacht aan implantaten van 250 cc per stuk. Ik gaf aan dat ik mijn borstvergroting er zo natuurlijk mogelijk uit wilde laten zien. Dus geen enorme jetsers, maar net iets meer dan wat ik al had. De chirurg zei dat hij tijdens de operatie zou bepalen wat nodig was. ‘Als je onder narcose bent, zetten we je recht op om te kijken wat het beste bij jouw lichaam past.’ Met een raar gevoel in mijn buik zag ik het voor me. Hoewel ik merkte dat ik twijfels had, durfde ik ze niet te uiten. Vooral ook omdat de arts

Daniëlle werd ziek door haar borstimplantaten

‘MIJN SILICONEN
VOELDEN ALS TIKKENDE
TIJDBOMMEN’

voor mijn gevoel bevestigd had dat er iets niet klopte aan mij. Ik kwam alleen voor een borstvergroting, maar blijkbaar was er nog veel meer met mijn borsten aan de hand.”

Volkomen veilig

“Nu denk ik: hij heeft me nooit gevraagd of ik het wel zeker wist. Zelfs niet nadat ik mijn zorgen over eventuele lekkende implantaten deelde. Dat was volgens de chirurg namelijk niet mogelijk. De siliconen die hij gebruikte, waren volkomen veilig. Om het te laten zien, kneepte hij in een van de voorbeeldimplantaten die hij op tafel had gelegd. Doordat er een harde substantie in zat, een soort pasta en geen vloeistof, kon het niet gaan lekken. Geïnteresseerd keek ik mee toen hij met een schaar in het implantaat probeerde te knippen. Er kwam inderdaad niks uit. Volgens de chirurg was er wel altijd een kans dat een implantaat een beetje scheurt, maar ook dan kon het verder niet gaan lekken. Dat verzekerde hij me. Met een volgende afspraak op zak stond ik al snel weer buiten. De operatie vond twee maanden later plaats. Door alles wat de arts over mijn borsten had gezegd, voelde ik me nog onzekerder dan ik al was. Met anderen erover praten, deed ik niet. Ja, ik vroeg wel aan mijn ex of hij mijn tepels raar had gevonden, maar het was niet zo dat ik er echt met hem over in gesprek ging. Mijn moeder bleef verder ook bij haar standpunt. Ze vond mijn borstvergroting absoluut niet nodig.”

Veel pijn

“Na de operatie was het resultaat goed te zien. Hoewel mijn borsten in verband waren gewikkeld, viel het meteen me op hoe groot ze waren. Veel groter dan ik had verwacht. Shit, dacht ik, had ik een fout gemaakt? Had ik het niet moeten doen? De arts vertelde dat alles goed was gegaan en dat ik een volle C-cup had

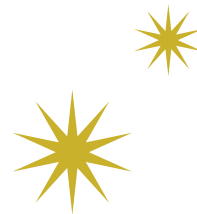
gekreken. Ook was het volgens hem normaal dat ik veel pijn had. Het advies was om voldoende pijnstillers te nemen en thuis goed te herstellen. Diezelfde dag mocht het verband er al af. Toen ik mijn nieuwe borsten in het echt zag, schrok ik me kapot. Ze zagen er helemaal niet meer natuurlijk uit, eerder heel erg nep. Ik wist niet zo goed wat ik ervan moest denken. Eigenlijk voelde ik vooral spijt en schaamte, maar ik hoopte dat dat met de tijd minder zou worden. Gelukkig gebeurde dat uiteindelijk ook. Naarmate ik helemaal hersteld was, leerde ik mijn nieuwe borsten te accepteren en zelfs te waarderen. Op het strand zagen ze er goed uit in een bikinitop, maar ik was wel altijd bang dat iemand zou zien dat ze niet echt waren.”

Vage klachten

“Ongeveer een half jaar na mijn borstvergroting begon ik me opeens ziek te voelen. Ik kreeg allerlei vage klachten zoals ademhalingsproblemen, pijn in mijn schouders en rare allergieën. Het gekke was dat ik daar eerder nooit last van had gehad. Van tandpasta kreeg ik plotseling blaren in mijn mond – ik trok echt hele vellen eruit – en na het gebruik van handzeep trokken de spieren in mijn vingers zo erg samen dat ik ze niet meer goed kon bewegen. Ook mijn haar wassen werd een drama. De shampoo die ik al jarenlang gebruikte, zorgde opeens voor bulten en grote blaren op mijn hoofd. Bezorgd maakte ik een afspraak bij de huisarts. Zij had geen idee wat de oorzaak kon zijn en stuurde me door naar een dermatoloog. Dure crèmes en anti-allergene haarproducten moesten de oplossing zijn, maar helaas werd alles in de jaren daarna alleen maar erger. Niet alleen mijn huid ging achteruit, ook mijn darmen speelden na een tijdje op. De buikpijn die ik continu had, was zo heftig

dat het voelde alsof ik weeën had.

Op een gegeven moment was het zo erg dat ik, mede door het uitvallen van mijn spieren, bijna niet meer kon lopen. De hele dag was ik doodmoe, alsof ik continu een marathon liep. Werken ging daarvoor niet meer. Ik bleef me steeds melden bij de huisarts. Er moest toch iets zijn dat mijn klachten kon veroorzaken? Ondanks alle onderzoeken nooit wat gevonden, mijn huisarts opperde zelfs dat het

*‘Van tandpasta
kreeg ik plotseling
blaren in
mijn mond’*

misschien tussen mijn oren zat. Ontzettend frustrerend, want ik begon steeds meer aan mezelf te twijfelen. Omdat ik erg geïnteresseerd was in voeding schoolde ik me ondertussen om tot online voedingscoach. Het was fijn dat ik hierdoor vanuit huis kon werken, maar ik vond het erg lastig dat ik mezelf niet met betere voeding kon genezen. Wat ik ook deed: niks hielp. Het was echt vreselijk.”

Verboden

“De jaren gingen voorbij en ik leerde zo goed als ik kon leven met al mijn gezondheidsklachten. Een sociaal leven had ik bijna niet meer. Ik kwam amper nog buiten, gewoon omdat ik dat niet volhield, en voelde me vaak eenzaam. Vriendinnen begrepen vaak niet wat er met me aan de hand was. Ik zag er toch goed uit, hoe kon ik me dan zo ziek voelen? Uiteindelijk raakte ik bijna iedereen in mijn omgeving kwijt door het onbegrip. Tot ik op mijn 33^e, ik had mijn implantaten toen al twaalf jaar, een bericht op Instagram van een Amerikaanse vrouw las. Zij had ‘breast implant illness’ (ook wel BII genoemd, red.). Ze vertelde dat ze ernstig ziek was geworden doordat de siliconen in haar borstimplantaten gingen zweten en zo in haar lijf lekten. Ze noemden alle klachten die ik ook had. Opeens vielen voor mij alle puzzelstukjes op hun plek. Zouden al mijn klachten door mijn borstvergroting komen? Ik ging er meer over lezen en ontmoette online een heleboel andere vrouwen die ook *breast implant illness* hadden. Er ging echt een wereld voor me open. Nadat ik er tot mijn grote schrik achter kwam dat mijn siliconen al twee jaar verboden waren in Nederland, wilde ik ze er zo snel mogelijk uit hebben. Ze voelden als tikkende tijdbommen, juist omdat sommige vrouwen er zelfs een zeldzame vorm van lymfeklierkanker van hadden gekregen. Uiteindelijk liet ik mijn siliconen op eigen verzoek verwijderen. De vrouwelijke chirurg die de operatie uitvoerde was heel aardig en begripvol. Ze erkende de problemen na een borstvergroting, maar vertelde ook dat er nog steeds veel artsen zijn die dat niet doen. Dat begrijp ik echt niet, er is zelfs wetenschappelijk bewijs dat alle siliconen lekken, dit is toch hartstikke gevaarlijk? Als ik van tevoren had geweten dat er 180 chemische stoffen in de siliconen zaten, had ik het nooit gedaan. Ik vind echt dat ik niet goed ben ingelicht.”

‘Ik kwam amper nog buiten en voelde me erg eenzaam’

Gesloten

“Inmiddels leef ik al twee jaar silicoonvrij en ik voel me heel goed. Al mijn klachten verdwenen vrijwel meteen nadat mijn implantaten verwijderd waren. Tot mijn grote opluchting zagen mijn borsten er nog precies zo uit als voor de vergroting en het enige wat ik kon denken was: ze zijn prachtig, waar heb ik me zolang onzeker over gevoeld?

De kliniek waar ik mijn borsten had laten vergroten, was inmiddels gesloten. Waarom weet ik niet, maar ik kon in elk geval geen contact meer opnemen met mijn eerste plastisch chirurg. Ik ben heel blij dat ik mijn leven weer terug heb. Momenteel ben ik zwanger van mijn eerste kind – iets wat ik in de twaalf jaar dat ik ziek was nooit voor mogelijk had gehouden – en mijn man Sebastiaan en ik kijken heel erg uit naar de komst van ons kind. Ook voor Sebastiaan is mijn ziekteproces erg heftig geweest. Drie jaar nadat ik de implantaten had gekregen, leerde ik hem kennen. Toen functioneerde ik nog redelijk, maar al snel ging het bergafwaarts. Hoe erg het ook was, Sebastiaan heeft me altijd gesteund, maar door mijn ziekte zijn we zoveel tijd samen kwijtgeraakt. Het liefst had ik veel meer leuke dingen met hem gedaan, maar omdat ik me altijd zo ziek voelde, kon dat niet. Jarenlang was ik ervan overtuigd dat ik nooit meer beter zou worden. Het kan niet anders dan dat andere vrouwen zich hierin herkennen. Vooral voor hen deel ik mijn verhaal. Want er moet echt meer aandacht komen voor *breast implant illness*, juist omdat er nog maar zo weinig over bekend is.” ■

MEER WETEN OVER BREAST IMPLANT ILLNESS?

In Nederland melden zich steeds meer vrouwen met symptomen die bij *breast implant illness* (BII) passen. Op de ‘siliconenpoli’ in het Amsterdam AMC is er inmiddels zelfs een wachtlijst voor vrouwen met mogelijke BII. Toch zijn niet alle artsen in Nederland overtuigd van BII en waarschuwen plastisch chirurgen cliënten niet standaard over het krijgen van borstimplantaten-ziekte. Heb jij *breast implant illness* en wil je meer informatie of steun van lotgenoten? Op Facebook vind je o.a. twee besloten groepen: NL/BE breast implant illness - siliconen toxiciteit en Dutch Breast Implant Illness Support Community.